

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. M. V.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2006, č. j. 4639/110/2006, o vyměření daně z příjmů fyzických osob, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 4. 2009, č. j. 10 Ca 229/2008 - 137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svou kasační stížností ze dne 3. 9. 2009 napadá ve shora specifikovaném rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým bylo rozhodnuto o žalobě ze dne 17. 3. 2009. Touto žalobou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 7. 2006, č. j. 4639/110/2006, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu ve Strakonici (dále jen „finanční úřad“) ze dne 11. 10. 2005, č. j. 1050000271. Označeným platebním výměrem finanční úřad stěžovateli snížil daňovou ztrátu za rok 2003 o částku 85 000 Kč a současně dodatečně vyměřil daň z příjmů fyzických osob za rok 2003 ve výši 339 124 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na to, že žalobu ze dne 17. 3. 2009 podal s očekáváním, že ji krajský soud spojí s již dříve podanou žalobou, projednávanou pod sp. zn. 10 Ca 229/2008, což však krajský soud neučinil. Řízení ve věci sp. zn. 10 Ca 229/2008 bylo dne 8. 4. 2009 ukončeno usnesením o odmítnutí žaloby pro překážku věci rozhodnuté. Stěžovatel se proti tomu bránil kasační

stížností. Tuto kasační stížnost však vzal zpět, neboť se domníval, že krajský soud bude vést stejné řízení na základě žaloby ze dne 17. 3. 2009.

V další části kasační stížnosti stěžovatel obecně označuje nezákonnosti, k nimž došlo v předchozích řízeních, s odkazy na žalobní body, v nichž tyto nezákonnosti konkrétně namítal. V závěru podotýká, že nedílnou součástí této kasační stížnosti je i kasační stížnost ze dne 4. 5. 2009.

Z předložené spisové dokumentace krajského soudu vyplývá, že krajský soud již o rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2006, č. j. 4639/110/2006, pravomocně rozhodl na základě žaloby stěžovatele v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Ca 178/2006.

Dne 3. 8. 2007 podal stěžovatel ke krajskému soudu další žalobu v této věci, která byla usnesením ze dne 5. 9. 2007 odmítnuta pro překážku věci rozsouzené. Řízení o kasační stížnosti proti tomuto usnesení bylo rozhodnutím ze dne 5. 12. 2007 zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku za kasační stížnost.

Stěžovatel následně podal ve stejné věci další žalobu ze dne 18. 11. 2008, kterou krajský soud opět odmítl pro překážku věci rozsouzené usnesením ze dne 8. 4. 2009, č. j. 10 Ca 229/2008 - 137. V odůvodnění tohoto usnesení soud zdůraznil, že o věci samé bylo již dříve rozhodnuto v jiném řízení (10 Ca 178/2006), a proto o ní nelze meritorně rozhodnout znovu. Konstatoval, že v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Ca 178/2006 žalobu přezkoumal v rámci tehdy uplatněných žalobních námitek. Žalobní body je přitom možno rozšiřovat pouze do konce lhůty k podání žaloby, která činí 2 měsíce. Po uplynutí této lhůty je již rozšiřovat nelze, tím spíše tak nelze učinit ani po právní moci rozhodnutí soudu o žalobě proti správnímu rozhodnutí.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost ze dne 4. 5. 2009. Jelikož však později dospěl k závěru, že žaloba ze dne 18. 11. 2008 byla podána předčasně, vzal tuto kasační stížnost zpět. Krajský soud tak řízení o kasační stížnosti dle § 108 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením ze dne 24. 6. 2009 zastavil, neboť ke zpětvzetí došlo ještě před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu.

Ve spisu vedeném krajským soudem pod sp. zn. 10 Ca 229/2008 je na čl. 119 založeno podání stěžovatele, označené jako žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2006, obsahující žalobní body a v závěru návrh petitu rozhodnutí soudu. Toto podání bylo stěžovatelem dále dne 25. 7. 2009 doplněno. Krajský soud na doplnění podání reagoval přípisem ze dne 17. 8. 2009, kterým stěžovatele upozornil, že řízení ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 229/2008 bylo pravomocně ukončeno, podání stěžovatele bude z tohoto důvodu bez vyřízení založeno do spisu.

Stěžovatel proti tomuto sdělení, které považoval za odmítnutí žaloby ze dne 17. 3. 2009, podal dne 3. 9. 2009 kasační stížnost. Tuto kasační stížnost adresoval přímo Nejvyššímu správnímu soudu, který ji zaslal krajskému soudu k provedení úkonů dle § 108 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud v přípisu stěžovateli ze dne 15. 9. 2009 oznámil, že řízení o kasační stížnosti bylo dne 24. 6. 2009 zastaveno, a to z důvodu zpětvzetí kasační stížnosti stěžovatelem. Dále uvedl, že řízení o kasační stížnosti je pravomocně ukončeno a kasační stížnost opětovně v téže věci podat nelze. Stěžovatele informoval, že v důsledku toho se jeho podáním ze dne 3. 9. 2009 nemůže Nejvyšší správní soud zabývat.

Stěžovatel po obdržení tohoto přípisu Nejvyššímu správnímu soudu znovu zaslal kasační stížnost ze dne 3. 9. 2009. V tomto svém podání opakuje důvody zpětvzetí předchozí kasační stížnosti a namítá, že řízení o kasační stížnosti ve věci žaloby ze dne 17. 3. 2009 není pravomocně ukončeno.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, dospěl k následujícím závěrům:

Z procesního hlediska je ve věci podstatné, že krajský soud podání stěžovatele ze dne 17. 3. 2009 zažurnalizoval jako součást spisu vedeného pod sp. zn. 10 Ca 229/2008 a neposoudil jej tedy jako návrh na zahájení samostatného řízení. Předmětné podání stěžovatele ze dne 17. 3. 2009 však obsahovalo všechny zákonem stanovené formální náležitosti žaloby (§ 71 odst. 1 s. ř. s.). Bylo též označeno jako žaloba (nikoli jako doplnění či vyjádření, jak stěžovatel nazýval svá předchozí podání) a v závěru byl navržen výrok rozsudku. Rovněž podle obsahu se jednalo o nový žalobní návrh, kterým měl stěžovatel v úmyslu zahájit samostatné řízení a svou vůli tímto podáním jednoznačně vyjádřil. Přestože je zřejmé, že stěžovatel se domáhal přezkumu téhož rozhodnutí žalovaného, které již bylo předmětem řízení ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 229/2008, a vedení řízení tedy bránila překážka věci rozhodnuté, tato skutečnost nic nemění na povinnosti krajského soudu s takovým podáním nakládat dle jeho obsahu, tj. jako s novým žalobním návrhem a zahájit o něm řízení.

V dané věci nelze opominout, že sám stěžovatel svými opakovanými žalobními návrhy a jejich četnými doplněními vytvořil pro soud nepřehlednou situaci. Krajský soud vedl řízení o žalobě stěžovatele směřující proti totožnému rozhodnutí žalovaného, ve které od stěžovatele obdržel celkem 8 doplnění, jež měla zcela shodnou formální úpravu jako nový žalobní návrh ze dne 17. 3. 2009. Za těchto okolností lze pochybení krajského soudu, který patrně nový žalobní návrh zaměnil s dalším doplněním původní žaloby, pochopit, není však možné jeho postup označit za zákonný. Přestože stěžovatel podává své shodné žalobní návrhy opakovaně, zákon neumožňuje o podání, které je dle obsahu i formy žalobním návrhem, rozhodnout neformálně, ale stanoví soudu povinnost tento návrh odmítnout usnesením dle § 46 odst. 1 s. ř. s., včetně sdělení důvodů pro rozhodnutí.

Stěžovateli tedy nelze upřít právo na zahájení nového řízení na základě žalobního návrhu, je však v jeho zájmu, aby se seznámil s obsahem rozhodnutí v jeho již dříve projednaných věcech a akceptoval skutečnosti, které mu soud srozumitelně sdělil. Překážka věci rozhodnuté jednou pro vždy brání ve stejné věci znovu meritorně rozhodnout. Jestliže byla žaloba téhož stěžovatele směřující proti totožnému rozhodnutí žalovaného krajským soudem ve správním soudnictví již jednou věcně projednána a rozhodnuta, nelze se v budoucnu domoci v dané věci jiného rozhodnutí podáváním dalších žalobních návrhů.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností konstatuje, že krajský soud se dopustil procesního pochybení, pokud o žalobě stěžovatele ze dne 17. 3. 2009 nezahájil samostatné řízení, ale bez dalšího ji zařadil do spisu sp. zn. 10 Ca 229/2008. V řízení o žalobě ze dne 17. 3. 2009 tedy nebylo krajským soudem vydáno dosud žádné rozhodnutí. Kasační stížností se však lze bránit pouze proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z tohoto důvodu je tedy kasační stížnost stěžovatele nutno posoudit jako předčasně podanou a dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., ji odmítnout.

Krajský soud je povinen se žalobou stěžovatele ze dne 17. 3. 2009 zabývat a vydat o ní rozhodnutí, avšak nikoliv v meritorním řízení, neboť věcnému přezkumu brání překážka věci rozhodnuté založená rozsudkem krajského soudu ze dne 14. 7. 2007 ve věci sp. zn. 10 Ca 178/2006.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu